

Снежана Кићовић Пејаковић

За твој рођендан

Илустровао
Александар Золотић

Ово је твоја књига.
Написана је за тебе,
за твој рођендан, за
неко друго славље
или за неки сасвим
обичан дан у којем
желиш да уживаш
у књизи и сазнаш
нешто лепо и добро.

Књига је у потпуно-
сти посвећена теби,
јер ти си добро,
пааметно, драго и
лепо дете, а деца су
она бића која

**НАЈВИШЕ
ВОЛИМО!**

За твој рођендан

поклањам ти сунце. То није
оно велико **Сунце** с неба
што сија и осветљава Земљи-

на пространства. То је само једно мало, злат-

но сунце, баш као што су и деца мала и златна.

Оно стидљиво извирује из ове **књиге** и његови се
зраци прикрадају твоме кревету додирујући те.

Ти отвараш очи и видиш да је кроз прозор већ уве-
лико ушло оно велико, сјајно и топло **Сунце** с неба.

Свануло је јутро. Како је лепо јутро на дан твога рођендана.

На дан твога рођендана **поклањам ти јутро.**

Јутро, то је када те мама пољуби и шапне:

„Устај, злато моје!“

Јутро, то је када птица споља запева:

„Свануло је!“

Јутро, то је када те тата помилује по коси и каже:

„Буди добро, дете моје,
па ће се тата брзо вратити с посла!“

И док устајеш, умиваш се и облачиш, кроз твој прозор
улеће мала **пегава бубатара**.

Бубатаре нам, кажу баке, доводе госте.

И гле! Ево их, већ стижу.

Необични, леви, чудни мали гости које ти, заједно са
бубатарџ, поклањам за рођендан.

Шутки ГОСТИ

Најпре улази **зрикавац**.
Важан. Надувен.
Чак и помало смешан.
За њега кажу да је много дру-
говао са шумским *вилама*
и *вилењацима*
и да је поваздан певао.

Виле
и *вилењаџи*

радо су се хвата-
ли у коло и играли, али
зрикавчев глас беше некако
храпав као да струже, а није имао
ни музичке пратње па је звучао

необично тужно.

Због тога **краљ вилењака** нареди пчелама да донесу најбољи мед из пчелињака и кану га **зрикавцу** у грло.

И гле чуда!

Запева **зрикавац** умилно и весело као никада раније. А **краљица вила**, која је више од песме ценила свирку, поклони **зрикавцу** виолину и гудало. Причају да је **краљица** гудало и струне **зрикавчеве** виолине росом оросила и затим на самој месечини осушила,

ѿа сада узвијају најлепше звуке

што се у пољу и шуми могу чути.

Али пссст!

Зрикавац се припремио за песму и свирку.

Ево почиње:

Ја долазим издалека
Преко поља, шума, река,
Као гласник добрих вила
Којима је песма мила,
Као другар становника
Поља, шума и ћувика.
Пуну торбу носим жеља
Мојих малих пријатеља.
Порука је од свих иста,
Све их веже љубав чиста
Према теби овог јутра,
Да дочекаш сјајно сутра.
Ступајући у твој стан
И ја кликћем раздраган,
Срећан теби рођендан!

Зрикавац је завршио своју песму и свирку.

Пре него што се повуче у кутак, награди га пљеском,
јер тако треба поздравити сваког ваљаног МУЗИЧАРА.

Следећи рођендански гост из **бубатарине** дружине је **ПУЖ**. За њега се, опет, говори да је преко сваке мере спор, па се сви љуте јер увек морају да га чекају. Ипак, на твој рођендан је стигао без закашњења и то је за похвалу.

Ти ћеш се можда запитати шта ће ти **ПУЖ**.

Рећи ћу ти. Да те подсећа.

ПУЖ ће те увек подсећати на кућу, јер је он толико заволео своју рођену кућу када је дошао на свет, да од ње није хтео никада да се растаје.

Ни када иде у шетњу, ни када се искрада у башту
да грицка младу салату, ни када бежи од жајца
што хоће да га прогута, а ни онда када крене да се окупа
по киши. Зато је **ПУЖ** заувек натоварио
своју кућу на леђа и издалека
ју је донео на твој рођендан.
Он је тиме хтео да ти каже:

*Увек носи са собом своју кућу.
ако не можеш као ја на леђима.
а ти је носи у срцу.
и кад си близу
и кад си далеко.*

За пужем улази још један бубамарин пријатељ.
То је велики **Шарени Лептир**.
И **Лептир** је попут **зрикавца**
хтео да се дружи са лепим **шумским**
вилана. Био је сив и нимало леп,
а није умео да свира и пева,
па су га **виле** избегавале.

То је **Лептира** силно растужило,
тако да је плачући кренуо од цвета до цвета
и оставио свакоме по једну сузу.
Цвеће се сажалило на несрећног лептира,
па се договорило да му помогне и измеша
његове сузе са бојама СВОЈИХ латица.

